

El rovell de l'ou

La substitució d'Artur Mas per Jordi Pujol al capdavant de CiU va anar acompanyada d'un relleu molt més ampli al cim de CDC. Una nova generació que agafava les regnes del partit i hi imprimia un estil ben diferent de la manera de fer tradicional.



David Madí amb Artur Mas.

Són un grup reduït, sobiranistes i liberals, encapçalats per David Madí, que Artur Mas va consolidar durant l'etapa de conseller en cap, l'any 2001. Posteriorment, i per evitar les crítiques de sectarisme que els feien alguns sectors, Mas també va incloure en aquest grup dirigents amb prou pes dins del territori i l'organigrama de la formació nacionalista, com ara Felip Puig o Lluís Corominas. És allò que els mitjans de comunicació anomenen el *pinjol* de CDC. Un petit nucli que gaudeix de la plena confiança d'Artur Mas i que és vist amb un cert recel pels socis d'Unió i pels sectors més conservadors de Convergència Democràtica.

El lideratge de David Madí. De l'entorn més proper a Mas, se'n

destaquen tres noms: Oriol Pujol, Francesc Homs i David Madí. Tots tres provenen del sindicat universitari catalanista, FNEC, proper a l'òrbita de Convergència. Cap no ha passat per les joventuts del partit. I tots tres, sobiranistes i liberals convençuts, van accedir a la Generalitat abans de fer trenta anys. Una de les claus per a entendre aquest ascens fulgurant, primer a l'administració i més endavant dins del partit –a resultes de la sortida de CiU del govern– és, justament, l'amistat i confiança que uneix Madí i Homs amb la família Pujol-Ferrusola. Una relació d'anys que es consolida amb el suport incondicional que tant David Madí com Francesc Homs van demostrar al president Pujol durant l'època en què Miquel Roca va qüestionar-ne el lideratge. Aquesta

confiança mútua va possibilitar que David Madí, nét d'un dels fundadors de Convergència Democràtica, fos nomenat sots-director general quan només tenia 26 anys. La juvenesa tampoc no va ser cap entrebanc perquè fos secretari general quatre anys més tard. Homs també va accedir ben jove a l'administració catalana, a la Conselleria d'Interior, amb Xavier Pomés al capdavant. A l'etapa de Mas com a conseller en cap, Francesc Homs ocupa una direcció general i a les eleccions de 2003 entra a les llistes de CiU al Parlament.

Estratègia. Tant Francesc Homs com Oriol Pujol i, sobretot, David Madí formen part de l'equip de confiança que, entre els anys 2001 i 2003, dissenyen l'estratègia que ha de possibilitar que Artur Mas faci el salt de conseller en cap a president de la Generalitat, i d'hereu de Jordi Pujol a líder consagrat de CDC. El primer objectiu encara està pendent. I, com en tot desencís, ja hi ha qui ha posat en dubte algunes de les decisions més notòries per a assolir la presidència de la Generalitat: la signatura davant notari per a evitar cap pacte amb el PP, o el DVD amb què CiU criticava durament la gestió del govern tripartit i les formacions que l'integraven. El segon objectiu és més a l'abast: un dels primers passos és precisament l'entrada dels homes de confiança de Mas a la direcció del partit, pocs mesos després de perdre el govern català. Això no fou possible fins al congrés que CDC féu el juliol de 2004, quan feia mig any que el partit s'havia quedat a l'oposició. Mas aconsegueix la renovació que pretenia a la direcció del partit i hi fa entrar el seu equip de confiança. Mesos més tard, és proclamat president de CiU i dos puntals seus, David Madí i Oriol Pujol i Ferrusola, entren també a la direcció de la federació. En queda fora Francesc Homs, per a qui Mas reserva un paper preponderant a l'Estatut. Tot i que és tan jove, Homs esdevé la mà dreta de Mas en les negociacions de l'Estatut, tant a Catalunya com a Madrid, i deixa al marge diputats experts en la matèria com Ramon Camp (CDC) i Núria de Gispert (UDC). Això fa que Homs es



guanyi l'antipatia i les crítiques, fins i tot públiques, de Duran i Lleida. Malgrat tot, Mas no deixa de confiar en Homs, en una nova mostra del pes que aquest entorn més proper té en el líder de Convergència. De fet, l'Estatut és la peça clau que necessita la nova direcció per a fer tornar CiU al govern. La reforma catalana permet d'ensenyar a la perfecció dues de les principals característiques de l'entorn de Mas: el sobiranisme i el pragmatisme. La primera característica es manifesta durant la tramitació de l'Estatut a Catalunya. CiU s'hi destaca pel fet de ser la força que busca un sostre més alt per a l'Estatut. El pragmatisme entra en joc a la negociació de Madrid i té el punt culminant en el pacte Mas-Zapatero. En paral·lel, l'equip d'Artur Mas,

amb Oriol Pujol al capdavant, traça les línies ideològiques que exposarà a les eleccions del mes de novembre i que traspuen aires liberals (política de xecs, protecció a la família i drets i deures per a la immigració).

La vella guàrdia. Felip Puig és l'únic dirigent de l'etapa Pujol que aconsegueix fer-se un lloc a l'entorn més proper de Mas. Sobiranista convençut –sovint li associen els canals de relació entre Convergència i Esquerra Republicana–, és també el nexa de connexió amb el territori. La seva entrada al nucli dur de la direcció triga a arribar. Entre més raons, perquè Puig és el conseller de Política Territorial mentre Mas i el seu equip preparen des de la presidència l'estratègia per al postpujolisme. En

tot cas, la incorporació de Felip Puig al cercle més pròxim a Mas es fa imprescindible. D'una banda, és la manera de fer callar les crítiques de sectarisme que arriben des d'alguns sectors del partit. A més, serveix per a neutralitzar el qui podria ser un possible contrincant polític per a Mas. Amb Puig, també arriba a la direcció Josep Rull. És un home de partit; procedent de les JNC, les joventuts de CDC. Dues incorporacions a les quals cal afegir la figura de Lluís Coromines. El màxim responsable de la política municipal del partit fa, juntament amb Puig, un paper cabdal per mantenir viu el territori i substituir, fins i tot, la manca de proximitat que hom retreu a Mas.

Roger Rofin

Una estructura feta a mida

Unió Democràtica de Catalunya és la formació minoritària dins la federació. Potser per això mateix, i per la tradició històrica –més de quaranta anys d'existència abans de començar la vida de parella amb CDC–, té una estructura molt més jeràrquica i monolítica. De manera que, en aquesta darrera etapa, el centre de decisió polític, estratègic i tàctic recau en el dirigent principal, el president del comitè de govern, Josep Antoni Duran i Lleida. Milita a Unió des de 1974. Hi exerceix el càrrec des de 1982, amb un parèntesi de quatre anys, entre 1983 i 1987. De llavors ençà, Duran i Lleida ha estat la veu i la imatge de la formació. I tots els intents que hi ha hagut per part de sectors crítics han anat topant amb aquest lideratge infranquejable dins d'UDC.

Duran s'ha envoltat d'una segona fila de dirigents que s'encarreguen dels diversos fronts del partit. En la gestió diària del partit, compta amb el secretari general i portaveu al Parlament, Josep Maria Pelegrí i Aixut. Va ser conseller de Governació i Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya el darrer any del govern de CiU (2002-2003); actualment és diputat al Parlament de Catalunya. En la gestió del partit també hi té un pes destacable, especialment en la relació amb els mitjans de comunicació, Joana Ortega, vice-presidenta executiva de Comunicació i Imatge i portaveu del comitè de govern. De la gestió de l'organització territorial de la formació, se n'encarrega Antoni Castellà, membre també del comitè de govern i responsable de la vice-presidència d'Organització. A més, és un dels enllaços amb CDC, pel que fa a qüestions com ara la preparació de campanyes electorals, especialment la d'aquestes darreres municipals. Castellà, diputat al Parlament de Catalunya, representa una de les visions més sobiranistes dins la formació.



El president del comitè de Govern d'Unió, Josep Antoni Duran i Lleida, amb dos membres de la direcció democrata-cristiana.

Alguns diputats del Parlament també són dirigents destacats d'UDC: Ramon Espadaler, president del consell nacional, i Núria de Gispert, vice-presidenta del comitè de govern. Tots dos han estat consellers en governs de Jordi Pujol. Espadaler de Medi Ambient (2001-2003) i de Gispert de Justícia (1995-2003); a Justícia se li va afegir, durant dos anys (2001 i 2002), la cartera de Governació i Relacions Institucionals que havia deixat Duran i Lleida. Espadaler i de Gispert són dues peces clau en el dia a dia d'Unió al Parlament. De fet, aquesta diputada va ser la mà dreta de Duran en el procés estatutari. De 2004 a 2006, va formar part de la ponència redactora del nou Estatut d'Autonomia de Catalunya en nom de CiU, juntament amb Francesc Homs, per part de CDC.

Finalment, pel que fa al front de Madrid, Duran i Lleida té com a lloctinent Josep Sánchez Llibre, portaveu al Congrés de Diputats. Sánchez Llibre és el secretari de política econòmica d'Unió.

E. R.